

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Quos affectus trahere debeamus è doloribus, quos Jesus Christus
pertulit pro nobis in Passione sua.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Judæorum. Aspicias hunc sanguinem, quem profudit torrentis in morem, quoque totum aspersum est pavementum: an sanguinem hunc agnoscis? estne hic sanguis tuus? estne lac illud, quod e virgineis tuis suxit uberibus? an portasti ipsum in sinu tuo? an aluisti illum tanta cum reverentia, ut acciperetur ita ab infamium carnificum dextera? O afflictissima matrum,

quid dicebas, quid agebas, dum coram aderas cruentæ huic tragœdiæ, illamque propriis tuis spectabas oculis? Ah! quòd non habeam vel paucillum compassionis tuæ! fac me participem dolorum tuorum: *Fac me Virgo, tecum flere.* Immoremur hic, fratres mei, dicit nobis, summissa omninò voce Spiridion, totus exhaustus viribus & languens, loqui amplius non possum.

ARGUMENTUM.

Quos affectus trahere debeamus è doloribus, quos Jesus Christus pertulit pro nobis in Passione sua.

ARTICULUS IV.

Dolores Jesu Christi persuadent nobis amorem afflictionum.

Verum etiam est, inquiebam ipsi, mi Pater, non amplius posthæc opus esse verbis, sed factis. Unicum hoc exemplum Jesu Christi efficacius est ad nos instruendum, nosque convincendum cunctis verbis hominum. Siquidem hunc in finem, uti nobis affirmat Princeps Apostolorum, sustinere voluit tam acerbos dolores amore nostri, ut nobis exemplum monstraret, quid amore sui sufferre debeamus: *Christus passus est pro nobis, relinquens vobis exemplum, ut sequamini vestigia ejus.* Monstravit nobis viam, ut extimularet nos ad sequendum se, & iisdem secum ambulandum passibus.

1. Pet. 2.

Quâ fronte audeamus nuncupare nos Christianos, id est, imitatores ejus, si videntes totum ipsius adorandum corpus referunt vulneribus, nihil in nostris perferre velimus corporibus? nonne erubescendum vobis præ pudore, quòd, cum membra nos esse profiteamur Capitis coronati spinis, tam velimus esse molles, ut & minimam fugiamus crucem. Quomodo sperabimus, participes nos futuros fructuum Crucis ipsius, si eam nec tangere velimus, nec quòd ipsa nos tangat? quod signum gerimus, è suis nos esse, nisi tesserais ipsius induamur stolis, portantes semper mortificationem ejus in cordibus nostris? nonne legimus

Qui Crucis non est participes, non erit participes gratiæ.

Galas. 5. mus in sacra pagina, quod ii, qui sunt Jesu Christi, crucifixerint carnem suam cum vitis & concupiscentiis suis. Qui ergo blandiuntur carni suae, qui sensuum aucupantur delicias, fugiunt laborem poenitentiae, qui nolunt crucifigere nec concupiscentias suas, nec vitia sua, non sunt illius.

Maximum anima peccatum est superbia; maximum peccatum corporis impudicitia.

Est nobis corpus & anima, quae ambo inclinationes habent prorsus contrarias Jesu Christo: mens est ambitiosa, & caro est voluptuosa; maximum peccatum mentis est superbia, & maximum peccatum corporis est impudicitia, & saepissime unum non est absque altero. Ad oppugnandum excessum nostrae superbiae voluit Jesus Christus immergi sumis opprobriorum & ignominiarum excessibus; & ad oppugnandum excessum sensuum nostrarum voluptatum obui voluit saevissimorum dolorum excessu in Passione sua. Verum absolute impossibile est perungere ad salutem, nisi renuntiemus vanitatibus mundi, ut sequamur ipsum per viam humilitatis; impossibile quoque est illuc perungere, nisi fugiamus voluptates sensuum, ad sequendum ipsum per viam afflictionum, & portando crucem poenitentiae. Nec dicendum est, inveniri voluptates infontes & innocuas pro Christiano, nisi illas, quas capit, patiendo ad exemplum Jesu Christi.

Sed quanta abominatio, si rapi se sinat usque ad turpissimas concupiscentiae carnis immoderationes, quae pudore suffundunt non solum infideles, sed diabolos ipsos, cum verum sit, juxta sententiam quorundam Patrum, quod praecipui infernalium harum turbarum dedignentur tentare homines circa infames has spurcitas, idque muneris abjectissimis inter se relinquunt. Verum est, impudicitiam crimen esse in cunctis hominibus; sed in Christiano species est quaedam sacrilegii. Ex quo novit, quod caro humana Divinitate imbuta sit in Persona Salvatoris mundi; ex quo caro sua consecrata est Deo per unctiones sancti Baptismi, & corporis ipsius mystici evalit membrum; ex quo auspiciata beatur sorte, ut miscere sibi liceat carnem suam & sanguinem suum cum adoranda carne & pretioso sanguine Jesu Christi per sanctam Communionem, quae inestimabilis est gloria, qua digni non fuere sublimissimi caelorum Seraphini: si post haec omnia non abhorret sese immergere spurcitiis turpissimorum peccatorum carnalium; quantum sacrilegium? quanta profanatio! quam turpis apostasia! quam abominanda desertio conditionis suae Christianae!

Quid

Supplicia,
quibus Deus
castigavit
peccatum
carnis.

Quid ipsi dicendum est, ut sui concipiat horrorem criminis? vide, vide, fumantem adhuc incinerationem Sodomæ & Gommorrhæ, aliarumque civitatum, quas Dei vindicta ob suam percussit incontinentiam. Vide reliquias universalis illius diluvii, quod omnes carnales suffocavit homines in funestis illis fluctibus iræ Dei. Aspice torrentes effusi sanguinis, inundationes infinitorum malorum, quibus infame hoc vitium est percussum, conquassatum, attritum per cuncta præterita sæcula ab ultrice manu Dei: & memineris, omnes hosce populos Christianos non fuisse adeoque peccatum illorum non tantæ extitisse malitiæ sicut in te.

Et si his omnibus non moveare, an obsurdesces ad horrendam magni Apostoli sancti Pauli vocem, quæ ubivis terrarum insonuit, quæ perrupit cunctorum tempora sæculorum, ut tuis illaberetur auribus, quæque tantâ fortitudine clamat ad te: Nolite decipi, nihil pro impudicis residuum est salutis: *Nolite errare, neque fornicarii, neque adulteri, neque molles, neque masculorum concubitores Regnum Dei possidebunt.* Nolite dicere, hanc non esse nisi fragilitatem, nec vanâ decipite vos fiduciâ: siquidem est Verbum Dei, quod manebit in æternum.

1. Cor. 6. v. 9.

3 Paulus affectat omnes impudicos damnari.

Potius Deus cessabit esse Deus, potius Paradisus evadet infernus, & infernus evadet Paradisus, potius diaboli ibunt in cælum occupaturi locum Angelorum, quam intraturus sit unquam ululus impurus in sanctam Civitatem. Hoc prodigium est fidei, contra quod allegare non oportet rationem. Expectandum aliud non est, quàm cremari perpetuò in flammis inferorum, pro unica sola impudicitia, quæ non nisi unico duravit momento, nisi seriâ expietur pœnitentiâ; & miraculum est, si ex maximo impudicorum numero, unicus solus secum statuatur veram operari pœnitentiâ, eòquod toti in bruta degenerent, ipsorumque caro voluptatibus assueta nil velit tolerare. Sed cheu! quid tolerandum ipsi erit æternaliter in inferno.

Novi, reponit Spiridion, quod d. Thom. 2. juxta opinionem sancti Thomæ 2. q. 53. art. 6. non sit vitium, quod pervertet rationem, & transformat hominem in bestiam, sicut gula & impudicitia, adeoque quod magis inhabilem ipsum reddat ad recipiendum gratias Dei, quæ totæ spirituales sunt; & consequenter, quod magis directè se opponat mediis conversionis & salutis suæ. Sic plerique eorum, qui indies per centurias præcipitantur in infernum, ut ardeant ibi absque meta, ex impudicorum

Ffffff

sunt

D. Thom.
ibid.

funt contubernio. Novi, sanctum Thomam etiam affirmare, quod infame hoc vitium trahat post se innumera mala plurimum nociva animæ, quam tandem inducat in ultimam salutis desperationem.

Mala, quæ
causat peccatum
carnis in
anima.

Siquidem imprimis obcæcat ipsam, ut amplius non videat nec confusionem suam, nec manifestum damnationis suæ periculum. Secundò rapit ipsam velut bestiam furore ac æstu percitam, ut præcipitanter & inconsideratè currat eò, quò à brutali sua trahitur cupiditate, nulli intenta alteri, nisi ut suæ indulgeat voluptati. Tertio levem illam reddit ac inconstantem, ita ut ullum capere non possit consilium aut animi propositum, aut perseverare in eo suscepto. Quarto reddit illam idololatram sui ipsius, voluptatumque suarum, & amor quo fertur in seipsam, rapit eam sensim & cum tempore usque in odium Dei, utpote prohibentis sibi voluptates brutales, quas amat præ cæteris omnibus. Et tandem, quòd miserix ipsius colophonem imponit, est, quòd in hoc summam suam colloçet voluptatem; quòd respiciat mundum & vitam presentem suam velut Paradisum, unde nunquam exire vellet; e contra non nisi cum horrore cogitans de vita futura, cum suum velut infernum aspiciat illam.

Nemo est, qui diffiteatur, animam in hoc statu jam esse quasi semi-damnatam, & profectò parum superesse spei salutis ipsius: nihilominus desperandum non est, potest adhuc reverti ad Deum.

Quà ratione id faceret? quid consilii suppeditare velles illi? vellem, respondit mihi, suadere ipsi, ut sæpè & seriò consideret Passionem Jesu Christi, præsertim atrocem ac sævam ipsius flagellationem. Vellem ut haberet ante oculos suos imaginem, quæ ad vivum repræsenteret ipsam, utque aspiciens ipsam viva cum fide veritatis, cujus intueretur imaginem, diceret sibi ipsi: (benè faceret, dicendo id sibi etiam verbis externis & perceptibilibus) Aspice, quàm horrendis tormentis affeceris Redemptorem tuum! Ita, tu ipsa es; ecce opus tuum; ad reparandum injuriam, quam impudicitis tuis intulisti Deo, is patitur hæc omnia. Nondum ergò sat passus est, ad evellendum impudicas è corde tuo concupiscentias?

Si nondum est satis, ipsamet ergò spineas apprehende virgas, & ferreas catenas manibus tuis, & de novo per vulnera magis profunda, magisque sæva ipsius effunde sanguinem. Renova omnes dolores ipsius, de novo avelle circa lumbos pellem ejus; abundantius quàm unquam pretioso

Meditari sæpè
& viva cum
fide flagella-
tionem Jesu
Christi est bo-
num reme-
dium contra
peccatum
carnis.

App
actu
lore
tion
Chr
med
caci

tioso illius sanguine riga pavimentum, modò id faciendo facias satis impudicis delideris cordis tui, esto certa, ipsum fore contentum teq; obtenturam ab ipso veniam. Nam quia vidimus, quòd minus abhorreat tormenta Passionis suæ, quàm peccata hominum, quòdque ingentes pati voluerit dolores flagellationis suæ, ut exstingeret flammam lubricitatis sui diluvis sanguinis; certum est, quòd se magis offensum æstimet ab eo, qui impudicitiam dominari adhuc permittit in anima sua, quàm si iterùm afficeret ipsum cunctis cruciatibus Passionis suæ. Deducat hoc in opus, & perseveret aliquamdiu in illo, credo impossibile esse, quin tangatur compunctione, suumque relinquat vitium, quamvis tenacissimo ipsi adhæserit affectu.

Applicare sibi actualiter dolores flagellationis Jesu Christi, est remedium efficacius.

Sed an credis, dicebam ipsi, quòd ita sanari is possit malum corporis solo spiritu? nonne remedium applicandum est parti, quæ ægrotat? assentior quidem, Passionem Jesu Christi efficacem esse medicinam, præsertim crudelem ipsius flagellationem, medicamentum esse efficacissimum, quod præparat nobis contra peccata carnis; verùm quid prodest remedium ad sanandum malum, si non applicetur? non sufficit sola consideratio

mentis, cum mens sola non sit, quæ ægrotat; oportet venire ad imitationem, & applicare suo corpori cruentam flagellationem Jesu Christi, si quis velit, ut sanetur ab ipsa caro impudica: siquidem caro est bestia, quæ non regitur ratione, accipienda igitur sicut bestia est, ac stimulanda ad obediendum percussione flagellorum.

Impossibile est vivere corpus in voluptatibus, quin mortua sit anima Deo: castitas non conservatur inter delicias; ipsa est lilius, quod amat circumdari spinis, quòd nemo videre possit cum libertate, multò minus illuc protendere manum. Omnes Sancti ita usi sunt illa. Legite ipsorum vitam, & videbitis, nec unicum duntaxat fuisse, qui non amputaverit absolute omnes delicias carnis, ut reduceret ipsam ad id, quod purè est necessarium, pleròsque hoc non contentos rigidissimè accepisse & adhibuisse ipsam. Sanctus Paulus, quamvis fuerit vas electionis, plenus gratiâ, & magnus per antonomasiam Apostolus, nonne ipsemet dicit: *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne forte cum aliis prædicavero, ipse reprobus efficiar.* Si tantus homo credidit, necessarium sibi esse, ut apprehenderet flagellum, arriperet disciplinam, ne à corpore suo raperetur in infernum, quis assecurare se possit,

Ffffff 2

possit,

possit, quòd suam poterit promovere salutem, abs eo, quòd unquam illius obeat exercitium, id ipsum redigat in opus.

Habito quodam sermone à sancto Vincentio Ferrerio, magno hoc temporum nostrorum Apostolo, in quo admodum luculenter depinxerat dolores patientis Jesu Christi, omnes tam sancto succensi fuere zelo ac desiderio, veniendi in partem dolorum ipsius, maxime illorum crudelissi-

mæ suæ flagellationis, ut afferri oportuerit ingentem numerum flagellorum, ad distribuendum illa copiosæ multitudini talia desiderantium, nec in tanta invenire hæc poterant copiâ, illorum ut copia fieri posset omnibus. Eheu! ubi tempore hoc invenire sit quidquam ejusmodi fervoris? incalsum nos dicimus Christianos, nunquam tales erimus reipsâ; nisi per imitationem dolorum Jesu Christi.

ARGUMENTUM.

Excessus amoris, quem Jesus Christus ostendit nobis in Passione sua.

ARTICULUS V.

Excessus amoris Jesu Christi in Crucem, fuit omnium maximus excessus.

Probè aspexi, fratres mei, re-sumpsit hic Spiridion, haud leviter commotos vos esse considerando ingentes hos duos excessus opprobriorum ac dolorum, quos Jesus Christus tolerare voluit in Passione sua, ut opponeret hos duobus aliis excessibus, superbiæ animorum nostrorum, & voluptatum nostrorum corporum. Sed quid hæc sint respectu tertii & summi excessus, quem ostendit nobis in Crucem sua, qui est ille incomparabilis sui amoris. Duo alii excessus, quamvis fuerint maximi, non tamen exspoliaverunt ipsum vitam; sed hic animam ipsi tollit, vitam ipsius exhauriet &

sanguinem, hic mactabit & sacrificabit ipsam. Ita, amoris hic excessus est benignissimi Dei erga creaturam suam, qui fortior est Omnipotente, & triumphat de Deo ipso. *O amoris vim! quid violentius? de Deo triumphat amor.*

Aspicite expirantem ipsum in Cruce; amor est, fratres mei, ita amor est, quo fertur in nos; hic sustulit ipsum in Crucem, hunc in statum adduxit is ipsum: cui enim alteri, quàm ipsi soli attribunenda sit mors ipsius & omnia Passionis suæ tormenta?

Vos estis milites Romani, qui egistis ipsum in Crucem; vos estis carnifices, qui vestras lavistis manus in sanguine ipsius.

Ah!